

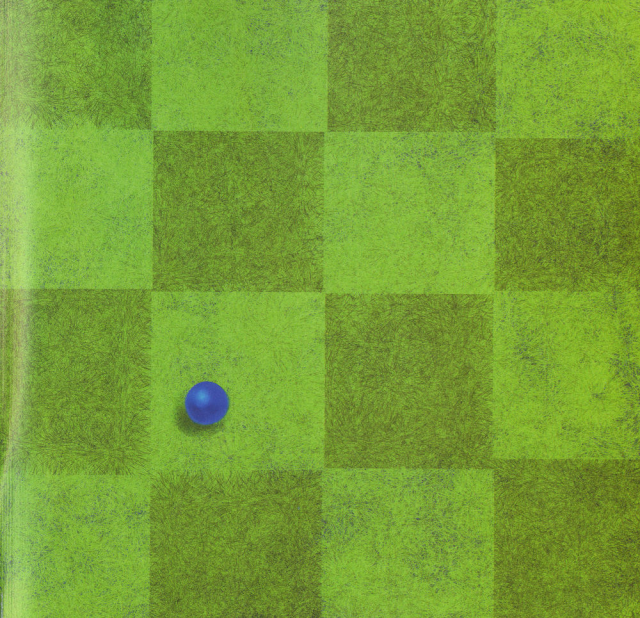
Bjørn Arild Ersland og Annelaug Auestad

Hugo

og gressklipperen

Hugo og gressklipperen

© Pax Forlag 2002

Trykk: Valdres Trykkeri
Printed in Norway
ISBN: 82-530-2387-1

Grafisk formgivning i samarbeid med Pia Wall
Utgitt med støtte fra Norsk kulturfond

Hugo og gressklipperen

Bjørn Arild Ersland og Annlaug Auestad

Omnipax, Oslo 2002

NYTT **ALT
OM
NOEN**

**KONGE FALT UT
AV BALKONG**

**★ BLINK
SKUDD**

men kom ikke til skade
se side 2-4-5-6-7-8
og 55-56-57

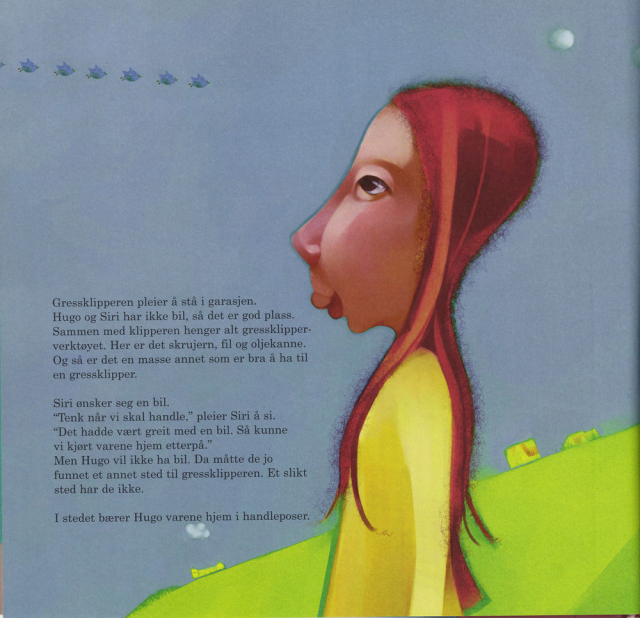

Hugo har en gressklipper. En skikkelig god en. Den er gul og den er nok den tingen som Hugo er mest glad i. Han er glad i Siri også. Men hun er kona hans og ikke en ting. Hun har stort rødt hår og en flott munn. Hugo kikker ofte på munnen hennes når hun spiser eller leser. Han ser på håret hennes også. Det krøller av sted som om det aldri har vært klippet. Men det har det.

I byen de bor i er det mange hager. Det er parker, fotballbaner og plener. I byen bor det skipsredere og aksjemeglere. Til og med kongen bor i denne byen. Men ingen har så fin plen som Siri og Hugo.

Hugo burde vært frisør. Da kunne han ha klippet hver dag og tjent penger på det. Men Hugo er bare Hugo, og det tjener han ingenting på. Derfor må Siri tjene alle pengene. Hun er fysioterapeut og passer på at folk er myke i musklene.

Hugo klipper gresset i hagen sin.

Gressklipperen pleier å stå i garasjen.
Hugo og Siri har ikke bil, så det er god plass.
Sammen med klipperen henger alt gressklipper-
verktøyet. Her er det skrujern, fil og oljekanne.
Og så er det en masse annet som er bra å ha til
en gressklipper.

Siri ønsker seg en bil.
"Tenk når vi skal handle," pleier Siri å si.
"Det hadde vært greit med en bil. Så kunne
vi kjørt varene hjem etterpå."
Men Hugo vil ikke ha bil. Da måtte de jo
funnet et annet sted til gressklipperen. Et slikt
sted har de ikke.

I stedet bærer Hugo varene hjem i handleposer.

Hugos gressklipper er best i byen. To håndtak og to hjul, og med gressklipperblader mellom hjulene. Bladene er kjempeskarpe. Det er Hugo som har smurt og justert dem. Klipperen går nesten helt stille, uten en lyd. Han bare skyver forsiktig, og så ruller den bortover. Da klipper den. Han har stilt bladene på 1 1/2 cm. Så kort blir gresset når han klipper.

Det er ingen i gata som får så kort gress med klipperen sin, som Hugo. Hugo mener at gresset i de andre hagene er minst 7 cm høyt. Slikt gress vil ikke Hugo ha.

Gress skal være kort, mener han. Derfor tar han ofte en runde med klipperen på plenen sin.

Fram og tilbake.

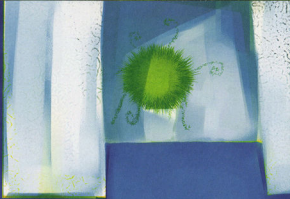

Når det regner og Hugo ikke kan klippe, ser han ofte fotballkamper på tv. Han ser på gresset som spillerne løper på. Han ser på det fine mønsteret. Med firkanter og striper. I blant er det ruter, som i en kortstokk. Jeg skulle hatt en fotballbane, tenker han i blant.

Men det har han ikke.

Han har Siri og gressklipperen, og egentlig er han godt fornøyd. Jeg burde vel heller hatt en jobb enn en fotballbane, tenker han også.

Lørdag morgen tenkte Hugo litt mer på dette med jobb. Jeg må lage meg en jobb, tenkte han.

Idet han hadde tenkt tanken, fant han ut at han skulle bli profesjonell plenklipper. Han tok gressklipperen ut av garasjen og gikk nedover gata. Så ringte han på dørene til naboene og fortalte hva han var.

“Jeg er Hugo, den profesjonelle plenklipperen. Skal jeg klippe gresset ditt for en tier?” Folk stod i døråpningene og kikket på ham. De skjønte ikke hva som foregikk. Derfor sa de bare: “Nei, du er bare Hugo, du. Du er ingen ordentlig plenklipper.”

Alle hadde gress som var kjempelangt, men ingen ville at han skulle klippe det. Han ringte på hos gamle damer, sterke menn og sure hundeeiere, men det var ingen som trodde at han kunne klippe gresset deres.

“Jeg kan klippe gresset så det bare blir 1 1/2 cm kort,” sa han. “Jeg er kjempeflink, og gressklipperen er den beste i byen.” Men det hjalp ikke.

Det var ingen som trengte en profesjonell plenklipper.

Hugo gikk hjem igjen. Det var ingen penger å tjene. Han klippet litt på sin egen plen.

De vet ikke hva de ikke vet, tenkte han.

Etter en stund kom Hugo fram til nok en god idé. "Hvis jeg klipper gratis, kan de jo selv se hvor fint det blir," sa han til seg selv. Med denne planen ville han ikke tjene penger, men han ville få klippe mange plener. Kanskje ville de betale når de så hvor pent det ble? Derfor gikk han nedover i gata igjen.

"Nei, er det ikke den profesjonelle plenklipperen?" sa folk når de så ham. "Jo," sa Hugo, "og nå klipper jeg gresset gratis."

Men det var ingen som ønsket en gratis plenklipp. "Vi har det fint slik som vi har det," sa folk. "Ja, men gresset er jo så langt," sa Hugo. Men de ville ha gresset slik som det var, og slik ble det. Hugo måtte bare gå hjem igjen enda en gang.

Nå var han trist.
De tar feil, tenkte han.

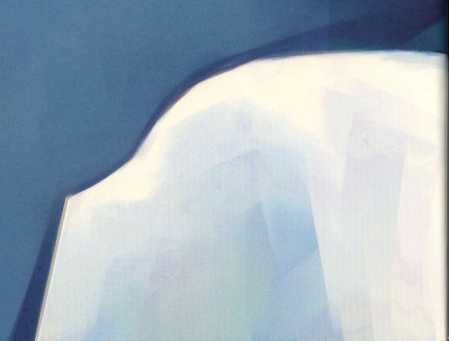
Denne kvelden la Hugo og Siri seg tidlig.

"De tar feil," sa Hugo.

Siri sovnet, og Hugo tenkte videre: De tar feil. Jeg må bevise at de tar feil.

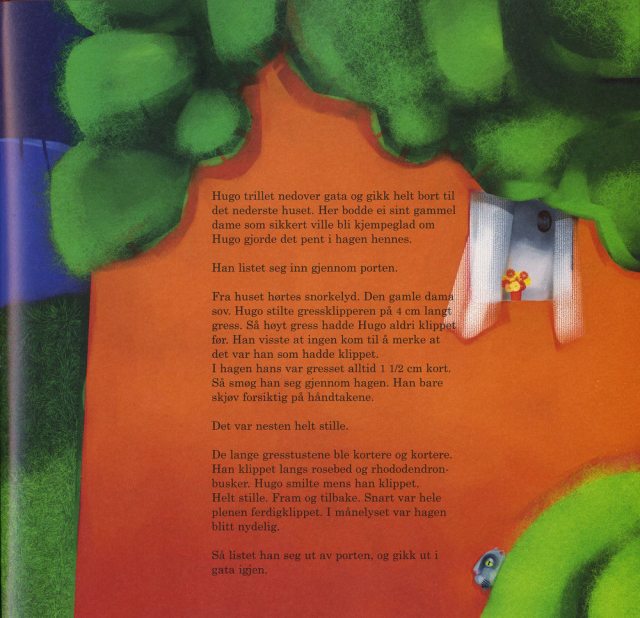
Så kom Hugo fram til enda en kjempegod idé. Han smøg seg ut av senga, og listet seg ut av soverommet uten at Siri merket noe. Så tok han på seg sko og jakke, og gikk ut i garasjen der gressklipperen stod. Den stod der, blank og fin i mørket.

Hugo skjøv den forsiktig. Gressklipperen var nesten lydløs.

Hugo trillet nedover gata og gikk helt bort til det nederste huset. Her bodde ei sint gammel dame som sikkert ville bli kjempeglad om Hugo gjorde det pent i hagen hennes.

Han listet seg inn gjennom porten.

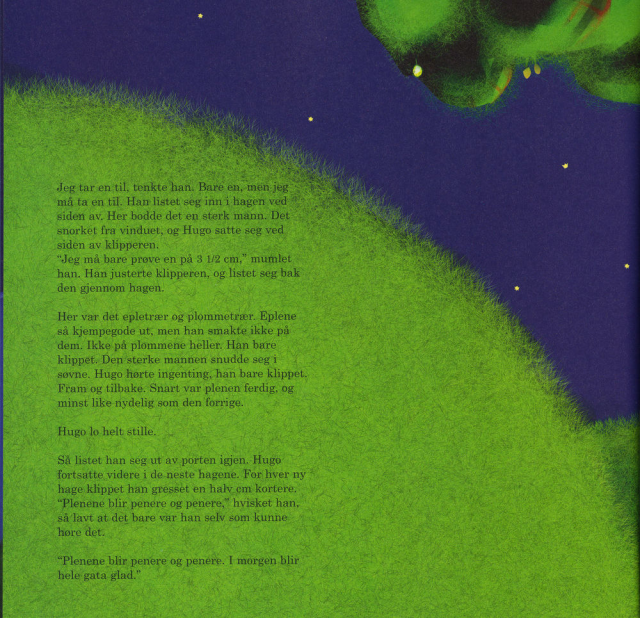
Fra huset hørtes snorkelyd. Den gamle dama sov. Hugo stilte gressklipperen på 4 cm langt gress. Så høyt gress hadde Hugo aldri klippet før. Han visste at ingen kom til å merke at det var han som hadde klippet.

I hagen hans var gresset alltid 1 1/2 cm kort. Så smøg han seg gjennom hagen. Han bare skjøv forsiktig på håndtakene.

Det var nesten helt stille.

De lange gresstustene ble kortere og kortere. Han klippet langs rosebed og rhododendronbusker. Hugo smilte mens han klippet. Helt stille. Fram og tilbake. Snart var hele plenen ferdigklippet. I månelysset var hagen blitt nydelig.

Så listet han seg ut av porten, og gikk ut i gata igjen.

Jeg tar en til, tenkte han. Bare en, men jeg må ta en til. Han listet seg inn i hagen ved siden av. Her bodde det en sterk mann. Det snorket fra vinduet, og Hugo satte seg ved siden av klipperen.

"Jeg må bare prøve en på 3 1/2 cm," mumlet han. Han justerte klipperen, og listet seg bak den gjennom hagen.

Her var det epletrær og plommetrær. Eplene så kjempegode ut, men han smakte ikke på dem. Ikke på plommene heller. Han bare klippet. Den sterke mannen snudde seg i søvne. Hugo hørte ingenting, han bare klippet. Fram og tilbake. Snart var plenen ferdig, og minst like nydelig som den forrige.

Hugo lo helt stille.

Så listet han seg ut av porten igjen. Hugo fortsatte videre i de neste hagene. For hver ny hage klippet han gresset en halv cm kortere. "Plenene blir penere og penere," hvisket han, så lavt at det bare var han selv som kunne høre det.

"Plenene blir penere og penere. I morgen blir hele gata glad."

Til slutt gikk han inn i hagen med den sinte hunden. Her måtte han være kjempestille. Han bare justerte litt mer på klipperen. Han senket den til 2 cm. Ingen kunne høre noe. Hunden sov. Hugo smøg seg langs hekkene. Han klippet rundt rabarbrastilker og langs gulrotbed.

Denne plenen blir den peneste av alle, tenkte Hugo. Men ingen vet at det er meg, for min plen er 1 1/2 cm kort.

Etterpå gikk han hjem og la seg, uten at Siri merket noe.

Søndag morgen skinte sola.

Siri var på kjøkkenet, men kom løpende inn på soverommet til Hugo.

"Du må komme Hugo!" ropte hun. "De er så sinte. Hva er det du har gjort?"

Utenfor hørte han folk som bråkte.

"Hugo, du har skamfert hagene våre. Bare kom ut, vi vet det er deg!" Det var den gamle dama som ropte.

Nei, tenkte Hugo. Jeg kan ikke si at det er meg. Jeg må forsøke å lure dem. Derfor gikk han bort til vinduet og sa:

"Hva da?"

"Du har ødelagt hagen min med den teite klipperen," sa den sterke mannen. "Vi vet det er deg."

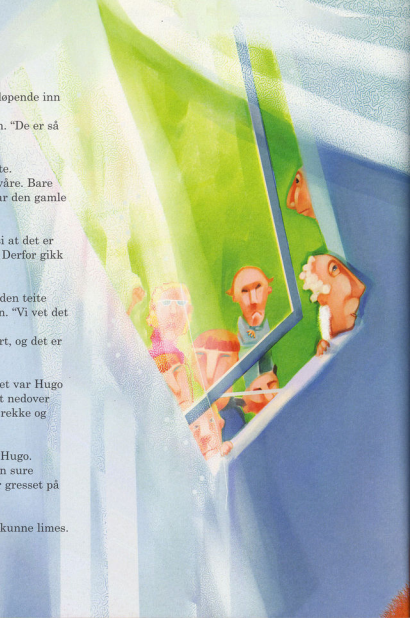
"Ja, men min plen er 1 1/2 cm kort, og det er ikke din," sa Hugo.

Men den sterke mannen visste det var Hugo som hadde gjort det. Hugo kikket nedover gata. Der lå de flotte plenene på rekke og rad.

"Ja, men er de ikke fine, da?" sa Hugo.

"Nei, vi vil ha langt gress," sa den sure gamle dama. "Hvis du ikke limer gresset på igjen, så ringer vi politiet."

Hugo visste godt at gresset ikke kunne limes.

Noen hadde ringt politiet allerede.

Nederst i gata så Hugo politibilen komme kjørende. Den stoppet utenfor porten hans, og ut kom to politimenn.

“Du er arrestert for hærverk,” sa den ene politimannen. Hugo fikk beskjed om å hente tannbørsten og komme.

Siri var trist og fortvilet.

“Hugo, min kjære Hugo, hva er det du har gjort?” sa hun.

“Men jeg har jo bare klippet plenene deres,” sa Hugo.

Gjennom vinduet i politibilen så han de flotte plenene han hadde klippet. På politistasjonen ble han puttet i en fengselscelle. Siri var kjempelei. Naboene var gått hjem. Siri gråt.

Dette var den tristeste søndagen i hennes liv.

Mens Siri gråt, kom en stor svart bil kjørende nederst i gata. Det var kongen som var på søndagstur. Han kikket ut av vinduene i bilen. Han kikket på husene og hagene. Han hadde privatsjåfør, og god plass til bena.

Utenfor hagen til den sinte gamle dama stoppet plutselig bilen, og ut kom kongen. Han kikket inn i hagen hennes.

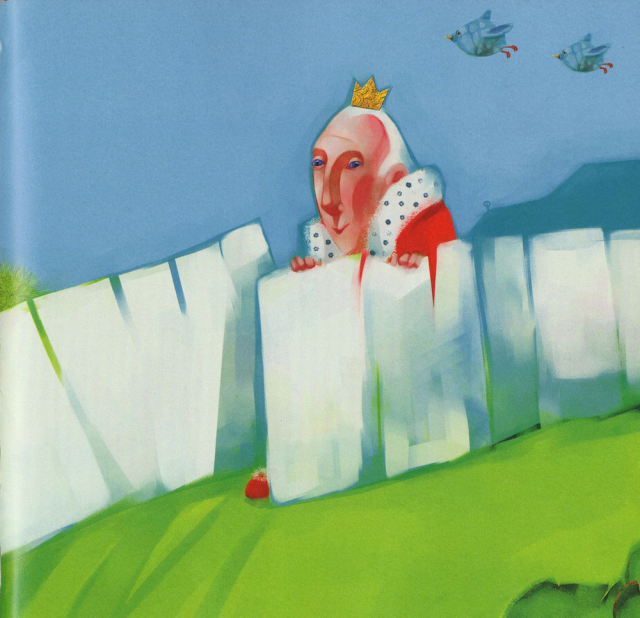
"Det er den nydeligste plenen jeg har sett," sa kongen. Men idet han hadde sagt det, fikk han øye på plenen ved siden av. Den var jo enda penere, og plenen bortenfor var enda penere enn den igjen. Slik fortsatte han helt opp til Hugo og Siri sitt hus.

"Det er praktfullt. Det er praktfullt," sa kongen. "Det er kongelig praktfullt. Hvor finner jeg gartneren som står bak dette anlegget?" Siri visste ikke hva han snakket om. Hun kjente ingen gartner.

"Men hvem er det som har klippet de flotte plenene, da?" sa kongen.

"Det er Hugo," sa Siri. "Men Hugo er ikke gartner. Hugo er bare Hugo."

“Du må hente Hugo til meg,” sa kongen.
“Jeg kan ikke,” sa Siri. “Han sitter i fengsel.”
Men kongen ga seg ikke. Han ba Siri sette seg inn i den flotte bilen, og så kjørte de til Hugo sitt fengsel. Kongen gikk inn og snakket med politimennene.

Siri kunne se dem gjennom et vindu.

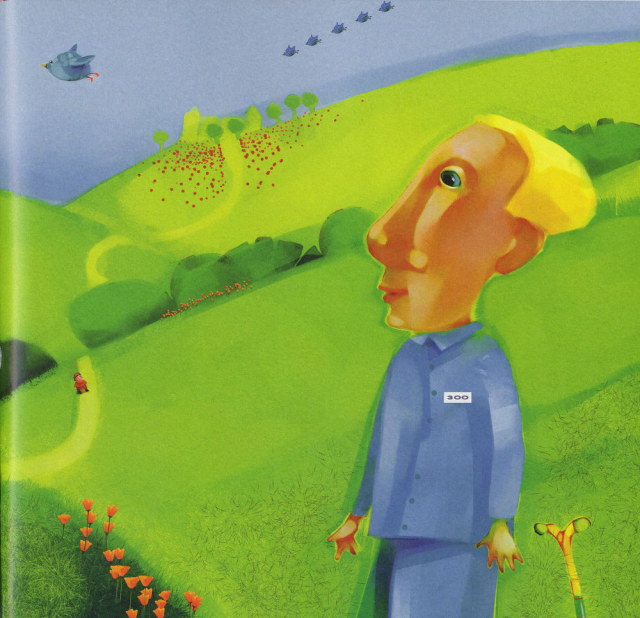
Etter en stund gikk den ene politimannen og hentet Hugo. Hugo fikk med seg tannbørsten sin, og så kom han ut i sola sammen med kongen.

Siri smilte fra de myke bilsetene.

På vei til kongens slott stoppet de ved garasjen til Hugo og Siri. Her hentet privat-sjåføren gressklipperen, og så fortsatte bilen videre til slottet.

Rundt slottet lå det plener som var større enn fotballbaner. Hugo var blank i øynene.
“Fra nå av er du min private gartner,” sa kongen. “Du kan klippe gresset så ofte du vil.”

Hugo var kjempefornøyd. Han visste jo at han bare var Hugo, men kongen kunne godt få lov å tro at han var gartner.

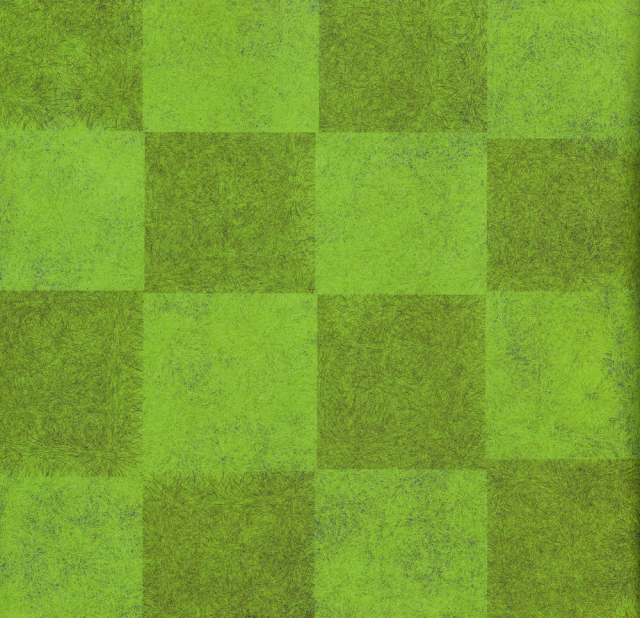
Da kongen så hvor pent det ble i hagen, fikk Hugo lov å velge hva han ville ha som betaling.

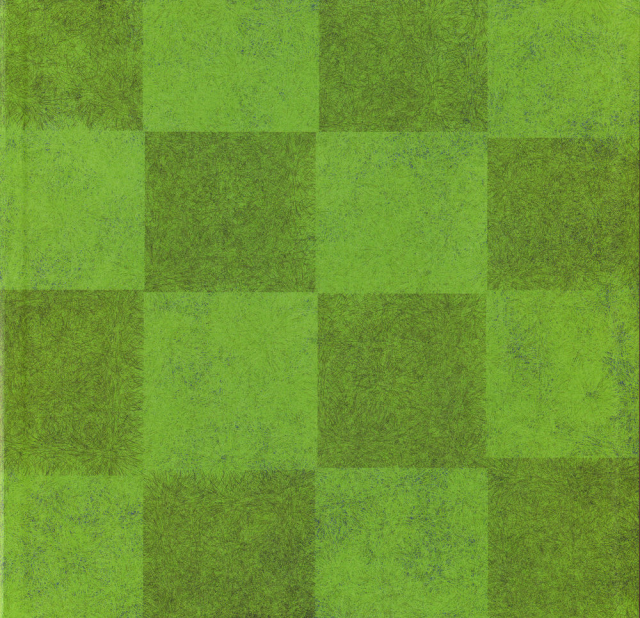
Hugo visste akkurat hva han ønsket.

Han ville at den flotte bilen med privatsjåfor skulle komme og kjøre varene hjem hver gang Hugo og Siri hadde vært på butikken og handlet.

Hugos gressklipper er best i byen. Den har håndtak og skarpe blader mellom hjulene. Med gressklipperen kan han klippe gresset så det blir kjempekort.

Hugo er gift med Siri. Han elsker Siri og gressklipperen. Hun er fysioterapeut og tjener alle pengene. Hugo er bare Hugo, og det tjener han ingenting på.

Derfor har han tenkt å lage seg en jobb.

"Hugo og gressklipperen" er den første barneboka fra Annlaug Auestad og Bjørn Arild Ermland.

